

Kunnia

1. Näin ker-ran us-ko-van mie-hen, niin Kris-tuk-sen val - taa - man. Hän
 pu - hui kuin oi - si sen saa - nut suo-raan Ju - ma - lal - ta. Hä-nen
 i - lon - sa tart - tui myös mei - hin ja mais-toim-me tai - vas - ta. Kaik-ki
 mur-heem-me pois - tui - vat sil - loin o - li kii - tok-seen ai - het - ta.
 Sii - nä vas - ta mies on täyn - nä Ju - ma - laa - aa!
 Pois-tä tää sai - raus Her-ra! Vuok-si sun Poi - ka-si y - lis - te - tyn
 An - na uus roh-keus Her-ra!
 Va-pah - ta - jan, jo-ka kan - toi kai - ken rak-kau-del-laan, rak-kau-del-laan.
 Pe - las - ta - jan, kuo - le - mal-laan, kuo - le - mal-laan.

2. Näin kerran uskovan naisen, kuin henkien vaivaaman.
 Hän itki kuin lyöty, kun kertoi et Jumala rakastaa.
 Häntä hirvitti, etteivät kaikki pääsekään Taivaaseen.
 Ja ihmiset saivatkin jotain mitä olivat kaivanneet.
 Niin monta parannukseksi käänsi sanallaan, ja Jeesus korotettiin, eikä kertojaa!
 Poista tää sairaus...